Isaac Asimov
ÎN MARSPORT, FĂRĂ HILDA

(volumul de povestiri ÎNTREBAREA FINALĂ – NINE TOMORROWS, 1959)

Treaba a mers ca unsă. N-a fost nevoie de nici un aranjament. N-a trebuit să intervin cu nimic. ...Poate că tocmai de aceea ar fi trebuit să miros catastrofa.

A început cu obişnuita mea lună de concediu între misiuni. Serviciul Galactic şi-a stabilit rutina: o lună de serviciu, urmată de o lună de concediu. Am ajuns în Marsport pentru cele trei zile de escală înaintea saltului spre Pământ.

În mod normal, Hilda — Dumnezeu s-o binecuvânteze, cea mai dulce soție din lume! — m-ar fi aşteptat acolo şi am fi petrecut în mod plăcut; o mică avanpremieră apreciată de amândoi. Singurul necaz ar fi că Marsport este locul cel mai zurbagiu din Sistemul Solar, iar un miniinterludiu plăcut nu-şi prea găseşte locul pe-acolo. Dar cum să-i explic asta Hildei, ia spuneți?

Ei bine, de data aceasta, soacră-mea — Dumnezeu s-o binecuvânteze (uneori) — s-a îmbolnăvit cu numai două zile înainte ca eu să ajung în Marsport şi, în seara dinaintea amartizării, am primit o spațiogramă de la Hilda, care mă anunța că rămânea pe Pământ cu maică-sa şi nu mă aştepta.

I-am trimis regretele pline de iubire şi urări de însănătoşire pentru mama ei, iar când am amartizat, mi-am dat seama că eram...

În Marsport, fără Hilda!

Vreau să înțelegeți că asta nu-nsemna încă nimic. Era doar rama tabloului, scheletul. Acum, se punea problema liniilor şi culorilor din interiorul ramei; pielea şi carnea care să îmbrace scheletul.

De aceea, am sunat-o pe Flora (cea din anumite episoade, din trecut), în care scop am închiriat o cabină video. Dă-le-ncolo de costuri; cu toată viteza înainte!

Apreciasem că existau nouăzeci la sută şanse ca ea să nu fie acasă, să fie ocupată, să aibă Videofonul deconectat, ba chiar să fi murit.

Era însă acasă, avea Videofonul conectat şi — pe Marea Galaxie! — părea orice, dar nu moartă.

Arătа mai bine ca niciodată. Etatea n-are putere asupra ei, cum a zis nu ştiu cine, nici obiceiul nu-i poate istovi bogatul farmec.*

Era oare fericită să mă revadă? A chițăit:

— Max!? Au trecut ani de când nu te-am mai văzut!

---

* *Antoniu şi Cleopatra* de William Shakespeare, actul II, scena II

— Ştiu, Flora, dar asta-i situaţia — dacă eşti disponibilă, la ghici! Sunt în Marsport, fără Hilda!

A chiţăit din nou:

— Ce grozav! Atunci, vino-ncoace.

Pentru o clipă, ochii mi-au ieşit din orbite.

— Adică chiar eşti disponibilă?

Trebuie să ştiţi că aveai acces la Flora doar dacă te programai cu mult înainte. Ce mai, era o tipă trăsnet!

— Am o trebuşoară, a spus ea, dar o rezolv repede. Haide, vino!

— Imediat, am încuviinţat fericit.

Flora era genul de fată care... Bine, hai să vă zic: în apartamentul ei, gravitaţia era marţiană, adică 0,4 din cea terestră. Echipamentul care o elibera de câmpul pseudogravitaţional din Marsport era scump, nimic de spus, însă dacă aţi ţinut vreodată în braţe o fată la 0,4 g, nu mai aveţi nevoie de explicaţii. Dacă n-aţi făcut-o, explicaţiile nu ajută cu nimic. În plus, îmi pare teribil de rău pentru voi.

Poate aţi auzit de expresia "a pluti în al nouălea cer".

Am închis şi doar gândul că voi vedea totul pe viu a fost în stare să-mi şteargă extrem de rapid imaginea din minte. Am ieşit din cabină.

Şi în clipa aceea, exact în clipa aceea, am simţit primul iz al dezastrului insinuându-se spre mine.

Primul iz a fost ţeasta pleşuvă a nepriceputului de Rog Crinton, de la Biroul Marţian, strălucind deasupra ochilor albastru-spălăcit, tenului galben-spălăcit şi mustăţii castaniu-spălăcit. Nu m-am sinchisit să cad în genunchi şi să mă lovesc cu fruntea de pământ, fiindcă vacanţa mea începuse în clipa când coborâsem din navă.

De aceea, am vorbit doar cu politeţea firească:

— Zi ce vrei şi fă-o mai repede! Am o întâlnire.

— Ai o întâlnire cu mine, mi-a replicat. Te aşteptam la biroul vamei.

— Nu te-am văzut...

— N-ai văzut nimic în jur.

Avea dreptate în privinţa asta, dacă stau să mă gândesc bine, fiindcă dacă fusese la biroul vămii, probabil că abia acum se oprise din rotaţia în jurul propriei sale axe, deoarece trecusem pe-acolo precum cometa Halley gonind pe lângă Soare.

— Bine, am mormăit. Ce vrei?

— Am o trebuşoară pentru tine.

Am izbucnit în râs.

— E luna mea liberă, amice.

— Alertă de grad zero, amice, a răspuns el.

Ceea ce însemna că vacanţa mea luase sfârşit, pur şi simplu. Nu mi-a venit să cred.

— Tâmpenii, Rog! am spus. Gândeşte-te şi la mine. Am şi eu o alertă de grad zero.

— Nu de felul ăsteia.

— Rog, am răcnit, nu poți găsi pe altcineva?! Pe oricare altul?

— Eşti singurul agent de clasă A de pe Marte.

— Apelează atunci la Pământ. La Cartierul General, agenții stau ca sardelele în conservă.

— Problema trebuie rezolvată până la ora 23. Care-i treaba? E vorba numai de trei ore!

M-am prins cu mâinile de cap. Tipul habar n-avea.

— Lasă-mă să dau un telefon, te rog, i-am spus.

Am reintrat în cabină, l-am pârjolit cu privirea şi am şuierat:

— Personală!

Flora a reapărut pe ecran, ca un miraj pe un asteroid.

— A intervenit ceva, Max? a întrebat ea. Să nu spui c-a intervenit ceva. Mi-am anulat cealaltă întâlnire.

— Flora, scumpo, am spus, o să vin. O să vin. Dar a intervenit ceva.

Ea a pus întrebarea firească, pe un ton rănit, şi am răspuns:

— Nu! Nu-i vorba despre altă fată. În acelaşi oraş cu tine nu există şi alte fete. Femele, poate. Nu fete. Scumpo! Draga mea! (M-am simțit străbătut de un imbold nebunesc, totuşi îmbrățişarea ecranelor video nu figurează printre ocupațiile demne de un adult.) E vorba despre afaceri. Încă puțin. N-o să dureze mult.

— Bine, a încuviințat ea, dar cu un aer nu prea convins, ceea ce mi-a trimis fiori pe şira spinării.

Am ieşit din cabină şi am zis:

— Hai, Rog, zi ce idioțenie mi-ai pregătit?

***

Ne-am dus în barul spațioportului şi am ocupat un separeu cu izolare fonică.

— Peste exact o jumătate de oră, a început el, la ora 20, timp local, soseşte dinspre Sirius nava Gigantul Antares.

— Perfect.

— Printre alți pasageri, vor coborî trei bărbați care vor aştepta sosirea Mâncătorului Spațial, care vine dinspre Pământ la ora 23, cu destinația Capella. Ei se vor îmbarca pe navă şi vor ieşi de sub jurisdicția noastră.

— Şi?

— Între orele 20-23, se vor găsi într-o sală de aşteptare specială, iar tu vei fi de asemenea acolo. Am hologramele lor, ca să-i identifici. Ai la dispoziție trei ore ca să decizi care dintre ei poartă cu el material de contrabandă.

— Ce fel de material?

— Cel mai căutat. Spațiolină modificată.

— Spațiolină modificată?

Mă dăduse gata. Ştiam ce era Spațiolina. Ştiți şi voi ce este, dacă ați efectuat vreun salt spațial. Dacă sunteți dintre cei care nu se dezlipesc de Pământ, ajunge să ştiți că este absolut necesară tuturor celor aflați la prima călătorie spațială; aproape toți au nevoie de ea pentru primele zece călătorii; mulți o utilizează la toate călătoriile. În lipsa Spațiolinei, apar amețelile asociate imponderabilității, coşmarurile urlătoare şi psihozele semipermanente. Dacă ați luat-o în prealabil, nu se întâmplă nimic; nimeni nu-i afectat. Nu este o substanță care să provoace dependență şi nu are efecte secundare neplăcute. Spațiolina este ideală, esențială şi de neînlocuit. Când aveți dubii, luați Spațiolină!

— Exact, a încuviințat Rog, Spațiolină modificată. O reacție chimică banală, ce se poate efectua în apartamentul oricui, o transformă într-un drog care la prima îngurgitare te supune unei supradoze şi te face dependent de ea pe tot restul vieții. Se află pe acelaşi plan cu cei mai periculoşi alcaloizi pe care îi cunoaştem.

— Şi abia acum am descoperit chestia asta?

— Nu. Serviciul Secret o ştie de ani buni, dar am împiedicat răspândirea cunoştințelor, stopând orice descoperiri. Acum însă s-a ajuns prea departe.

— Cum adică?

— Unul dintre cei trei despre care ți-am spus poartă asupra lui Spațiolină modificată. Chimiştii din sistemul capellan, care nu face parte din Federație, o vor analiza şi vor găsi modalități prin care s-o sintetizeze. După aceea, ori ne vom confrunta cu cea mai gravă criză din istoria narcoticelor, ori vom fi nevoiți să suprimăm sursa.

— Adică Spațiolina.

— Exact. Iar dacă suprimăm Spațiolina, am suprimat călătoria spațială.

Am decis să pun degetul pe rană.

— Care dintre ăia trei o are?

Rog a rânjit neplăcut.

— Dacă am fi ştiut, la ce am mai fi avut nevoie de tine? Tu trebuie să-l descoperi pe contrabandist.

— Adică apelezi la mine ca să-i percheziționez?

— Dacă măcar îl atingi pe cel care nu trebuie, rişti s-o pățeşti urât de tot. Toți sunt personaje importante pe planetele lor natale: Edward Harponaster, Joaquin Lipsky şi Andiamo Ferrucci. Ce zici?

Avea dreptate. Auzisem de toți. Probabil c-ați auzit şi voi şi ştiți că-ntr-adevăr nu puteam pune mâna pe nici unul fără să fiu mie-n sută sigur că era vinovat.

— Crezi că vreunul dintre ăştia, am întrebat, s-ar implica într-o asemenea afacere?

— Sunt în joc trilioane de credite, a răspuns Rog, aşa că răspunsul nu poate fi decât "da". Cu siguranță că-i unul dintre ei, fiindcă Jack Hawk eliminase restul suspecților înainte de a fi ucis...

— Jack Hawk e mort?

Pentru un minut, am uitat de amenințarea drogului. Pentru un minut, aproape că am uitat şi de Flora.

— Exact, iar unul dintre indivizii ăştia a aranjat asasinatul. Tu trebuie să afli care anume. Dacă-l găseşti înainte de ora 23, urmează avansarea, creşterea de salariu, pensia pentru nevasta lui Jack şi salvarea galaxiei. Dacă greşeşti, urmează un incident intergalactic neplăcut, concedierea ta şi trecerea pe toate listele negre, de aici până la Antares şi înapoi.

— Şi dacă nu indic pe nimeni?

— Din punctul de vedere al Serviciului, asta-i ca şi cum ai fi greşit.

— Va să zică, trebuie să indic pe unul, iar dacă greşesc e-n joc capul meu.

— Ai început să pricepi cum stă treaba.

În lunga lui viață de urâțenie, Rog nu arătase niciodată mai urât. Unica satisfacție pe care o aveam privindu-l era ştiința că şi el era însurat şi că trăia tot timpul cu nevastă-sa în Marsport. Şi o merita. Poate că nu era frumos din partea mea, dar o merita.

Imediat ce Rog a dispărut, am sunat-o pe Flora.

— Ei bine? a întrebat ea.

— Scumpo, i-am spus, este o chestie despre care nu pot vorbi, dar trebuie s-o fac, înțelegi? Tu aşteaptă-mă, o s-o termin chiar dac-ar fi nevoie să-not pe Marele Canal până la calota polară numai în slip, înțelegi? Chiar dac-ar fi nevoie să-l smulg pe Phobos din cer. Chiar dac-ar fi nevoie să mă tai bucățele şi să mă expediez prin coletărie.

— Dacă aş fi ştiut c-o să trebuiască s-aştept..., a susurat ea.

M-am strâmbat. Nu era deloc tipul de fată care să fie sensibilă la poezie. De fapt, nu era decât o creatură de acțiune... Pe de altă parte, dacă voiam să plutesc prin gravitația redusă într-un ocean de parfum de iasomie alături de Flora, sensibilitatea poetică n-ar fi fost genul de aptitudine pe care să-l consider indispensabil.

— Doar nițel, Flora, am adăugat repede. N-o să dureze deloc mult. O s-ajung la tine.

***

Eram nemulțumit, bineînțeles, dar încă nu îngrijorat. Nici nu mă părăsise bine Rog, că şi stabilisem cum aveam să-l identific pe vinovat.

Nimic mai simplu. Ar fi trebuit să-l strig pe Rog şi să-i spun, dar nu există nici o lege care să-ți interzică să câştigi ceva mai bine. Aveau să-mi fie necesare doar cinci minute, după care o ştergeam spre Flora; de acord,

cu o mică întârziere, dar mă aşteptau o avansare, o creştere de salariu şi un pupic recunoscător din partea Serviciului.

Uitaţi cum vedeam treaba! Marii industriaşi nu prea călătoresc prin spaţiu, ci preferă comunicaţiile transvideo. Atunci când participă la cine ştie ce conferinţă interstelară de rang zero, ei iau Spaţiolină. În primul rând, nu au la activ suficiente salturi spaţiale ca să rişte să nu recurgă la ea. În al doilea rând, Spaţiolina constituie modalitatea cea mai costisitoare, iar industriaşilor le place să arate că sunt bogaţi. Le cunosc bine psihologia.

Asta însă avea să fie valabil numai pentru doi dintre ei, deoarece contrabandistul nu putea risca să înghită Spaţiolină, chiar dacă-l chinuia răul de spaţiu. Sub influenţa Spaţiolinei, el putea arunca materialul de contrabandă, îl putea dărui sau se putea trăda prin vorbe. Altfel spus, era silit să-şi păstreze controlul personal.

Era atât de simplu încât nu trebuia decât să aştept.

Gigantul Antares a amartizat la ora exactă şi mi-am încordat muşchii picioarelor, gata să decolez imediat ce-l înşfăcam pe nemernicul de contrabandist şi le uram călătorie plăcută celor doi eminenţi titani ai industriei.

Primul l-au adus pe Lipsky. Avea buze late, roşii, guşi puhave, sprâncene foarte negre şi păr grizonat. M-a privit şi s-a aşezat. Nimic. Se afla sub efectul Spaţiolinei.

— Bună seara, domnule, am spus.

Cu glas visător, mi-a răspuns:

— Nul e şi neavenit călătorul şade ghicitori sau vai de unde lua.

Era Spaţiolină de la început până la sfârşit. Contactele din mintea omenească erau scurtcircuitate. Fiecare cuvânt, chiar fiecare silabă o sugera pe următoarea într-o asociaţie liberă de idei.

Următorul a venit Andiamo Ferrucci. Mustaţă neagră, lungă şi pomădată, ten măsliniu, chip acoperit de urmele vărsatului de vânt. S-a aşezat pe alt scaun, în faţa noastră.

— Aţi avut o călătorie plăcută? l-am întrebat.

Mi-a răspuns:

— Cută vipuşcă pistol cum şi turcul fanariot otrava venin.

— Ninge geros căţel scop puşti este putere, a replicat Lipsky.

Am rânjit larg. Rămăsese Harponaster. Am strâns mâna din buzunar peste pistolul cu ace tranchilizante, iar cu cealaltă am activat cătuşa magnetică.

Apoi a intrat Harponaster. Era uscăţiv, cu piele tăbăcită, aproape pleşuv şi mai tânăr decât păruse în holografie. În plus, era îmbibat de Spaţiolină.

— La naiba! am exclamat.

— N-ai bani, a spus el, nimic nici un pic pic pic a umplut paharul.

— Ruleta, a intervenit Ferrucci, e tare puternic nici pici copii.

— Trei virgulă gulie ciocârlie, a adăugat Lipsky.

M-am holbat de la unul la celălalt, în vreme ce nonsensurile au continuat în rafale tot mai scurte, pentru ca în cele din urmă să înceteze.

Mă prinsesem imediat cum stătea treaba. Unul dintre ei se prefăcea. Se gândise din timp şi-şi dăduse seama că nefolosirea Spațiolinei avea să-l trădeze. Era posibil să fi mituit un oficial care să-i injecteze un placebo, sau o evitase în altă modalitate.

Unul dintre ei se prefăcea. De altfel, nici nu era foarte greu. Majoritatea serialelor comice subeterice se amuză folosind o păsărească tip Spațiolină. Este imposibil să n-o fi auzit.

I-am privit pe cei trei şi am simțit primul fior pe ceafă, întrebându-mă: "Şi dacă nu-l nimeresc pe contrabandist?"

Era 20:30, şi trebuia să mă gândesc la slujba, la reputația şi chiar la căpățâna mea pe care o simțeam tot mai amețită. Am amânat toate astea pentru mai târziu şi m-am gândit la Flora. N-avea să mă aştepte o vecie. Ba mai exact, probabilitatea era că n-avea să mă aştepte nici măcar o jumătate de oră.

Am căzut pe gânduri. Se putea ca individul care se prefăcea să mențină asociațiile libere, dacă era condus cu abilitate pe tărâm periculos?

— Mai avem de aşteptat, cred, am rostit şi am adăugat repede "rog", astfel rostit încât se auzea distinct "drog".

— 'Doronc tronc, a spus Lipsky, înc-un tun soare la vară la mare.

— Are, a preluat ştafeta Ferrucci, n-are nas pică ful trăznet tenis.

— Ni se pare, a zis Harponaster, cu soț nevastă adastă.

— Astă şi altă, a spus Lipsky.

— Tăciune, a spus Ferrucci.

— Uneori, a spus Harponaster.

Alte câteva silabe, după care au amuțit.

Am încercat din nou, fără să uit să fiu precaut. Ulterior, ei aveau să-şi amintească tot ce spusesem, aşa că nu trebuia să fac nici o aluzie nelalocul ei.

— Este foarte bună compania asta spațială, linia, am spus.

— Linii ferate, a replicat Ferrucci, acari macazuri şi necazuri zurgălăi gălăgioşi...

L-am întrerupt şi m-am întors către Harponaster.

— Foarte bună compania spațială, linia.

— Lin i-am purtat atunci prin lunci spelunci...

L-am ignorat şi l-am fulgerat cu privirea pe Lipsky.

— Bună compania spațială, linia.

— Ia să dai ai n-ai cum cumnata.

Altcineva a spus:

— Na tata lui surata.

— Rata imobiliară.

— Biliardară.

— Darămite.

— Minte.

— Ten.

Am mai încercat de câteva ori, fără succes. Cel care se prefăcea exersase în prealabil sau avea un talent înnăscut la rostirea de asociații libere fără ezitare. Își deconecta practic creierul și lăsa cuvintele să-i iasă oricum din gură! În plus, știa exact ce anume căutam. Dacă "drog" trecuse neobservat, repetarea de trei ori a lui "spațială-linie" nu mai putea fi o întâmplare. Nu-i acuzasem sub nici o formă pe nevinovați, însă contrabandistul știa ce urmăream.

De aceea, se distra cu mine. Toți trei spuneau cuvinte din care un psiholog ar fi putut deduce caracteristici emoționale interesante; doi însă le rosteau aleatoriu, incapabili să le controleze în vreun fel, pe când al treilea se amuza.

Prin urmare, cum îl puteam depista? Mă simțeam realmente copleșit de furie împotriva lui și-mi tremurau degetele. Ticălosul amenința galaxia. Mai mult chiar, îmi ucisese colegul și prietenul. Și mult mai important, mă împiedica să ajung la Flora.

Aș fi putut să mă apropii de ei și să-i percheziționez. Cei doi aflați într-adevăr sub influența Spațiolinei n-ar fi clintit un deget pentru a mă opri. Ei nu puteau simți emoții, temeri, griji, ură, pasiune ori dorință de autoapărare. Acela care ar fi schițat cel mai mic gest de împotrivire ar fi fost omul meu.

Însă după încheierea efectului, cei doi nevinovați și-ar fi amintit totul. Și-ar fi amintit că fuseseră percheziționați în timp ce se găseau sub influența Spațiolinei.

Am oftat. Dacă încercam, l-aș fi găsit imediat pe infractor, dar după aceea aș fi fost tocat atât de mărunt, încât s-ar fi putut scoate cârnăciori din mine. Întregul Serviciu ar fi fost zguduit, scandalul s-ar fi răspândit în toată galaxia, iar în bulversarea și dezorganizarea generală, secretul Spațiolinei modificate s-ar fi aflat oricum...

Evident, era posibil ca primul percheziționat să fie chiar contrabandistul. Exista o posibilitate din trei. Aveam treizeci și trei la sută șanse de reușită, ceea ce era o ispită.

La naiba! Ceva îi pornise iarăși, în vreme ce bolboroseam de unul singur, și Spațiolina este contagioasă ca o gioarsă... aoleu!

Mi-am privit disperat ceasul și ochii mi-au rămas ațintiți asupra cadranului — 21:15.

Cum naiba zbura timpul în halul ăsta?

Oh, fir-ar să fie; oh, la naiba; oh, Flora!

***

Nu aveam de ales. M-am îndreptat spre cabină pentru altă convorbire scurtă cu Flora. Una scurtă, mă-nțelegeți, ca să țin flacăra vie; în ipoteza că nu fusese deja îngropată.

Îmi repetam întruna: "N-o să răspundă."

Am încercat să mă obişnuiesc cu ideea. Existau şi alte fete, existau şi...

Ce rost avea? Nu existau alte fete!

Dacă Hilda ar fi fost în Marsport, n-aş fi fost cu gândul numai la Flora şi n-ar fi contat câtuşi de puțin. Dar eram în Marsport fără Hilda şi aranjasem o întâlnire cu Flora.

Videofonul țârâia şi țârâia, iar eu nu-ndrăzneam să închid.

Răspunde! Răspunde!

A răspuns.

— Tu erai!

— Sigur că da, scumpete, cine altul putea să fie?

— Mulți alții. Alții care să vină.

— A mai rămas un ultim detaliu al afacerii de pus la punct, scumpo.

— Ce afacere? Cui aduci plastoane?

Am fost cât p-aici să-i corectez gramatica, apoi mi-a căzut fisa. Odată îi spusesem că eram comis-voiajor de plaston. Asta se întâmplase atunci când îi adusesem o cămaşă de noapte din plaston, care era o nebunie.

— Uite ce-i, am spus. Am nevoie numai de o jumătate de oră...

Ochii i s-au umezit.

— Stau aici singurică...

— O s-ajung la tine!

Ca să vedeți cât de disperat deveneam, începusem realmente să mă gândesc în direcții ce puteau duce doar la bijuterii, deşi o gaură vizibilă în carnetul de cecuri ar fi fost remarcată de ochiul pătrunzător al Hildei, precum o nebuloasă traversând Calea Laptelui. Ce mai, eram disperat!

— Avusesem o întâlnire cât se poate de bună, a spus Flora, şi am anulat-o.

— Ai spus că era vorba doar de o trebuşoară, am protestat.

A fost o eroare. Mi-am dat seama imediat ce am terminat de vorbit.

— Trebuşoară! a zbierat Flora. (Ăsta fusese exact cuvântul pe care-l folosise. Aşa spusese. Dar când discuți în contradictoriu cu o femeie, e şi mai rău să ai adevărul de partea ta. Parcă nu ştiam?) Aşa vorbeşti despre un tip care mi-a promis o casă pe Pământ...

A început să turuie despre casa aceea. În Marsport nu există fată care să nu se dea de ceasul morții pentru o casă pe Pământ, şi le puteai număra pe al şaselea deget de la ambele mâini pe cele care le căpătaseră.

Am încercat s-o opresc. Zadarnic.

— Iar eu stau aici singură, fără nimeni! a spus Flora în cele din urmă şi a închis.

Ei bine, avea dreptate. Mă simțeam cel mai josnic nemernic din galaxie.

***

Am revenit în sălița de aşteptare. Polițistul de la uşă m-a salutat.

I-am privit pe cei trei industriaşi şi m-am gândit în ce ordine mi-ar fi plăcut să-i sugrum încetişor, dacă mi s-ar fi poruncit s-o fac. Cred c-aş fi început cu Harponaster. Avea un gât subțire şi vânos, pe care degetele îl puteau cuprinde perfect, şi un măr al lui Adam bine ieşit în evidență, pe care să-ți fixezi degetele mari…

Imaginea m-a înveselit în mod infim, într-atât încât să mormăi:

— Măiculiță!

O făcusem reflex, pentru că în nici un caz la o măiculiță nu tânjeam eu acum.

Cuvântul i-a pus în mişcare imediat. Ferrucci a spus:

— Ulița copilăriei iarna troiene Elena Homer…

Harponaster, cel cu gâtul slăbănog, a continuat:

— Merge agale pe cale vapoare Titanic ghețar.

Lipsky a spus:

— Țarul rus s-a dus Siberia şi Beria.

— Beri a băut halbe țapi capre lemne ferăstrău.

— Rău bine oricine.

— Obcine dealuri.

— Uricios.

— Ciosvârtă.

— Tăcere.

— Cere.

Apoi nimic.

S-au holbat la mine. Eu m-am holbat la ei. Erau goliți de orice sentimente (doi dintre ei), iar eu eram golit de idei. Şi minutele treceau.

M-am uitat din nou la ei şi m-am gândit la Flora. Mi-am dat seama că nu mai puteam pierde nimic ce nu pierdusem deja. Puteam la fel de bine să le vorbesc despre ea.

— Domnilor, le-am zis, aici în oraş există o fată al cărei nume nu-l voi menționa, deoarece nu intenționez s-o compromit. Îngăduiți-mi să v-o descriu.

Şi am început. Ultimele două ore îmi ascuțiseră şi-mi şlefuiseră simțurile în asemenea măsură încât descrierea Florei a căpătat un fel de aură poetică, ce părea că provine dintr-un izvor de forță masculină aflat în adâncurile subconştientului meu.

Iar ei au rămas încremeniți, ca şi cum ar fi ascultat, şi nu m-au întrerupt aproape deloc. Tipii aflați sub efectul Spațiolinei dețin o politețe

aparte. Ei nu scot un cuvânt, dacă vorbeşte altcineva. De aceea, vorbesc pe rând.

Am continuat cu un fel de tristeţe profundă în glas, până ce difuzorul a anunţat cu ton vibrant sosirea Mâncătorului Spaţial.

Asta fusese.

— Sculaţi-vă, domnilor, am rostit cu glas tare. Nu şi tu, infractorule!

Cătuşa magnetică a prins încheietura lui Ferrucci înainte ca acesta să-şi poată trage răsuflarea.

Ferrucci s-a luptat ca un diavol. Nu se găsea sub influenţa Spaţiolinei. I-au găsit Spaţiolina modificată în pungulieţele subţiri, de culoarea pielii, grefate pe suprafaţa interioară a coapselor. Erau imposibil de distins de piele; doar prin pipăit se simţeau, şi nici aşa vameşii n-au fost siguri până ce nu le-au tăiat cu cuţitul.

După aceea, Rog, rânjind şi pe jumătate nebun de uşurare, m-a înhăţat de revere cu o strânsoare de fier.

— Cum ai reuşit? Ce l-a trădat?

— Unul dintre ei se prefăcea că este sub efectul Spaţiolinei, am răspuns, căutând să mă eliberez. Eram sigur de asta. De aceea, le-am povestit (am devenit precaut; mă-nţelegeţi, nu era treaba lui să cunoască detalii)... ă-ă-ă, despre o fată, ştii, iar doi dintre ei n-au reacţionat absolut deloc, deci erau afectaţi de Spaţiolină. Însă răsuflarea lui Ferrucci s-a înteţit şi pe frunte i-au apărut broboane de sudoare. Am oferit o descriere destul de plastică şi el a reacţionat, deci nu luase Spaţiolină. Îmi dai acum drumul să plec?

Mi-a dat drumul şi am fost cât p aici să cad pe spate.

Eram gata s-o şterg. Întregul corp se trăsese puţin înapoi ca să-şi ia avânt, fără să-l fi rugat eu... apoi m-am întors.

— Auzi, Rog, i-am zis, îmi poţi semna o chitanţă nedecontabilă de o mie de credite... pentru cheltuieli în interesul Serviciului?

Atunci, mi-am dat seama că era pe jumătate nebun de uşurare şi plin de recunoştinţă, foarte temporară, pentru că a spus:

— Sigur că da, Max, sigur că da! Zece mii de credite, dacă vrei.

— Vreau, am rostit înhăţându-l eu acum de revere, vreau. Vreau!

A completat o chitanţă a Serviciului cu o valoare de zece mii de credite, valabilă în jumătate de galaxie. Rânjea fericit când mi-a întins-o şi puteţi face prinsoare că şi eu rânjeam când am înhăţat-o.

Cum intenţiona el s-o deconteze îl privea; principalul era că eu nu trebuia s-o decontez Hildei.

***

Am intrat pentru ultima oară în cabină, sunând-o pe Flora. N-am cutezat să mai amân până ajungeam la apartamentul ei. Jumătatea de oră

suplimentară i-ar fi putut oferi răgazul să-şi aranjeze altă întâlnire, dacă n-o făcuse deja.

Dă Doamne să răspundă! Dă Doamne să răspundă! Dă Doamne...

A răspuns, dar nu purta haine de interior. Ieşea în oraş şi era clar c-o prinsesem în ultima clipă.

— Am plecat, m-a anunțat. Unii bărbați pot avea bun simț. Şi nu mai doresc să te văd de acum înainte. Nu mai vreau să dau niciodată ochii cu tine. O să-mi faci o mare favoare, domnule indiferent-cine-ai-fi-de-fapt dacă o să-mi uiți numărul, ca să nu mă mai poluezi...

N-am rostit nimic. Am stat locului, ținându-mi răsuflarea şi ridicând chitanța, astfel ca s-o poată vedea. Pur şi simplu, am stat locului. Pur şi simplu, am ridicat chitanța.

Evident, după ce a spus "poluezi", s-a apropiat ca să vadă mai bine. Poate că n-avea ea mare educație, dar putea citi "10.000 credite" mai repede decât orice absolventă de facultate din Sistemul Solar.

— Max! a exclamat. Pentru mine?

— Totu-i pentru tine, scumpo! Ți-am spus că am o mică afacere de pus la punct. Am vrut să-ți fac o surpriză.

— Max, ce drăguț din partea ta! De fapt, nu m-am supărat. Glumeam. Acum, vino imediat la mine.

Şi-a scos haina.

— Şi întâlnirea ta?

— Ți-am spus că glumeam.

— Sosesc, am şoptit.

— Cu toate creditele, se alintă ea.

— Cu toate.

Am închis, am ieşit din cabină şi, în sfârşit, puteam să...

În clipa aceea, mi-am auzit numele strigat.

— Max! Max!

Cineva alerga spre mine.

— Rog Crinton mi-a spus c-o să te găsesc aici. Mama s-a făcut bine şi am găsit un loc liber pe Mâncătorul Spațial, la zi, ce-i cu alea zece mii de credite?

Nu m-am întors, ci am mormăit:

— Bună, Hilda!

Abia după aceea m-am întors şi am făcut cel mai greu lucru pe care am reuşit vreodată să-l fac în toată viața mea de aventurier bun de nimic.

Am izbutit să zâmbesc.
